

Sygn. akt: I 1 C 2003/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Tusk-Kasiewicz
Protokolant:	sekr. sądowy Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2016 r. w Gdyni

sprawy z powództwa Z. S.

przeciwko P. K.

o zapłatę

1. Umarza postępowanie w części dotyczącej żądania zapłaty kwoty 4 250,07zł. (cztery tysiące dwieście pięćdziesiąt złotych siedem groszy);
2. Oddała powództwo w pozostałym zakresie;
3. Kosztami sądowymi, od uiszczenia których powód był zwolniony, obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 maja 2014r., powód wniósł o zapłatę przez pozwaną, P. K., kwoty 5 192,94 zł wraz z odsetkami ustawowymi od daty następującej po dniu złożenia przedmiotowego pisma do dnia zapłaty. W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał na punkt czwarty ugody zawartej między stronami w dniu 13 września 2012r. przed Sądem Rejonowym w Gdyni, na mocy którego pozwana zobowiązana została do partycypowania w kosztach utrzymania lokalu położonego w G. przy ul. (...) poprzez uiszczanie na rzecz powoda kwoty odpowiadającej $\frac{3}{4}$ wysokości tych kosztów. Zdaniem powoda, pozwana obowiązku tego nie wykonywała. Jako koszty utrzymania lokalu, a tym samym podstawę roszczenia, powód wskazał kwotę 750 zł miesięcznie, na którą składać się miały łącznie należności z trzech odrębnych tytułów: czynszu należnego do (...), przyłącza (...) i prądu, wynoszącego w okresie zimowym 250zł miesięcznie. Powód domagał się wskazanej w pozwie kwoty za okres od września 2012r. do maja 2014r., za który – według jego obliczeń – pozwana była mu dłużna kwotę 5 192,94 zł, przy czym kwotę tę podzielił na 2327 zł (od września 2012r. do czerwca 2013r.) i 2269, 94 zł (od lipca 2013r. do maja 2014r.). Powód wskazał jednocześnie, iż pozwana w latach 2012, 2013 i 2014r. wpłacała na jego rzecz określone sumy pieniędzy, jednak część z tych kwot przekazana została na poczet jej zaległości wynikających z punktu pierwszego w/w ugody, a jedynie część, wraz z dodatkiem mieszkaniowym wypłacanym od października 2013r. do marca 2014r., była udziałem pozwanej w pokrywaniu kosztów utrzymania lokalu. Powód nadmienił, iż jest jedynym najemcą przedmiotowej nieruchomości.

pozew – k. 4-6

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości, wskazując na swój czynny udział w ponoszeniu kosztów utrzymania lokalu. Na dowód powyższego, pozwana w dalszej części postępowania przedstawiła dowody dokonywanych w spornym okresie na rzecz powoda wpłat z tytułu należności za czynsz należny (...), prąd i przyłącze (...). Pozwana zaznaczyła jednocześnie, iż wstąpiła w stosunek najmu przedmiotowego lokalu, o czym świadczyć miało zaświadczenie z Urzędu Miasta w G. oraz Aneks nr (...) z dnia 10 kwietnia 2013r. do umowy najmu z dnia 5 grudnia 2002r., zawartej między Administracją (...) a Z. S., gdzie wskazano pozwaną po stronie najemcy.

odpowiedź na pozew – k. 23-24

W toku postępowania sądowego powód w następujący sposób kształtował swoje stanowisko w sprawie:

- w piśmie procesowym z dnia 2 grudnia 2015r. powód podtrzymał swoje roszczenie, wskazując sposób wyliczenia zadłużenia pozwanej jak w pozwie;

pismo procesowe z dn. 2.12.2015r. – k. 140-140v

- na rozprawie z dnia 17 grudnia 2015r. powód podtrzymał swoje roszczenie;

protokół rozprawy z dn. 17.02.2015r. – k. 152

- na rozprawie z dnia 4 lutego 2016r. powód ponownie podtrzymał swoje stanowisko, jednak w odpowiedzi na pytanie Sądu powód nie wykazał, z czego wynika różnica pomiędzy kwotą wskazaną jako żądanie w sprawie a kwotami wskazanymi w uzasadnieniu pozwu. Powód nie wyjaśnił, czy kwota 750 zł miesięcznie uwzględniała różnicę związaną z ogrzewaniem lokalu tylko w miesiącach zimowych. Powód zaprzeczył, by pozwana opłacała w całości rachunki za prąd;

protokół rozprawy z dn. 4.02.2016r. – k. 170-171

- w piśmie procesowym z dnia 10 lutego 2016r. – w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu do wskazania jakich konkretnie kwot, z jakiego tytułu i za jakie okresy domaga się od pozwanej oraz do złożenia wszelkich wniosków dowodowych – powód ponownie wskazał na kwotę jak w pozwie, wyjaśniając ponadto, że wszelkie złożone przez pozwaną w piśmie z 30 listopada 2015r. dowody wpłat stanowią przede wszystkim rozliczenie pozwanej z tytułu pierwszego ugody, nie zaś jej zobowiązań wynikłych z obowiązku partycypowania w kosztach utrzymania lokalu, a zatem, że wszelkie aktualnie dokonywane przez nią wpłaty nie mają żadnego związku

z wykonywaniem punktu czwartego ugody stron. Powód wskazał, że okres, za jaki domaga się w/w kwoty, to okres od czerwca 2013r. do maja 2014r.;

pismo procesowe z dn. 10 lutego 2016r. – k. 180

- na rozprawie z dnia 25 lutego 2016r. powód sprostował, że okresem spornym w sprawie jest okres od września 2012r. do maja 2014r. Powód wskazał, że pozwana dokonywała jednak wpłat na poczet czynszu i prądu na łączną kwotę: 4 504,56zł. Następnie, powód, wskazując na kwotę 8 754,63 zł, jako należności czynszowe za sporny okres względem pozwanej, cofnął pozew i zrzekł się roszczenia do kwoty ponad 4 250,07 zł. (kwota pozostała po odjęciu od wyżej wskazanej zaległości czynszowej wpłat za czynsz i prąd). Powód wskazał jednocześnie, iż nie domaga się zasądzenia od pozwanej należności za przyłącze (...), choć te objęte były żądaniem pozwu. Powód stwierdził, iż na dochodzone pierwotnie żądanie zapłaty 5 192,94 zł składały się wyłącznie czynsz i prąd, ale jednocześnie podniósł, że różnica między żądaną kwotą a sumą kwot z uzasadnienia pozwu wynikała z uwzględnienia kosztów przyłącza (...). Powód początkowo nie wskazał, jakie kwoty cząstkowe z owych tytułów składały się na kwotę główną, finalnie wskazując kwotę 100 zł, jako kwotę, którą pozwana – tytułem $\frac{3}{4}$ opłaty za prąd – winna miesięcznie uiszczać na jego rzecz. Dalej, powód wskazał, że na cofniętą kwotę składają się: należności za (...) w wysokości 682 zł i prądu w wysokości 260,87zł. W końcowym etapie rozprawy powód, zeznawszy wcześniej odmiennie, po przeanalizowaniu notatek pełnomocnika, zgodził się, że pozwana uiszczała opłaty za prąd i czynsz według obliczeń i dowodów wpłat

przez nią wskazanych. Powód stwierdził nadto, że strony zawarły osobną umowę co do regulowania należności za (...) w kwocie po 31 zł każda.

protokół rozprawy z dnia 25 lutego 2016r., k. 244-247

Stanowisko pozwanej w przedmiocie oddalenia powództwa w całości na okoliczność partycyppowania przez nią w kosztach utrzymania lokalu nie uległo zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Z. S. – na podstawie aneksu do umowy najmu z dnia 5 grudnia 2002r., którego właścicielem jest Gmina M. G. – stał się jedynym najemcą lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ul. (...). Z. S. zawarł z P. K. umowę użyczenia przedmiotowego lokalu, którą następnie – wobec narastającego konfliktu stron – wypowiedział jej w piśmie w dniu 18 lutego 2013r.

dowód: odpis wyroku Sądu Okręgowego w sprawie o sygn. akt: Ca 292/15 – k. 82v i 85

P. K. i Z. S. w dniu 13 września 2012r. zawarli przed Sądem Rejonowym w Gdyni ugodę, na mocy której pozwana: w punkcie pierwszym

- zobowiązała się zapłacić na rzecz powoda Z. S. kwotę 12 800 zł (płatne w 64 ratach od września 2012r.), w punkcie czwartym - zobowiązała się do uiszczania na rzecz powoda kwoty odpowiadającej $\frac{3}{4}$ wysokości czynszu i opłat za media.

bezsporne, nadto: uгода stron z dn. 13 września 2012r. – k. 16

Powyższa uгода, w zakresie punktu czwartego, była podstawą dla wytoczenia niniejszego powództwa. Na roszczenie Z. S., opiewające łącznie na kwotę 5 192,94 zł, składały się należności wynikające z trzech odrębnych tytułów: 1. czynszu należnego (...), 2. opłat za prąd, 3. oraz kosztów przyłącza (...). Za sporny okres w przedmiotowej sprawie należało uznać 21 miesięcy, liczonych od września 2012r. do maja 2014r.

żądanie pozwu, k. 4-6

Zaraz po ugodzie z dnia 13 września 2012r. strony umówiły się, że w zakresie ponoszenia opłat za usługę (...), udział każdej z nich będzie wynosił połowę należności, tj. 31 zł.

bezsporne, nadto: protokół z rozprawy z dn. 25 lutego 2016r. – k. 247

P. K., dokonała w okresie od września 2012r. do maja 2014r. opłat cząstkowych w następujących wysokościach: 1. za prąd na łączną kwotę 2 849,00 zł, 2. za czynsz należny (...) na łączną kwotę 4 204,56zł, 3. za przyłącze (...) na łączną kwotę 641 zł.

dowód: wpłaty dokonywane przez pozwaną, k. 183, **220**, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 229, 230, **231**, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239

Łącznie, w okresie spornym P. K. partycyppowała w utrzymaniu lokalu użyczonego od Z. S. poprzez dokonywanie opłat z trzech wyżej wskazanych tytułów w wysokości 7 694,56 zł.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z w/w dokumentów, przedłożonych przez pozwaną w toku postępowania, bowiem te należy uznać za wiarygodne w całości, niebudzące zastrzeżeń Sądu co do swojej autentyczności, a zatem i twierdzeń w nich zawartych. Nadto, wynikające z niniejszych dokumentów dowody dokonywania przez pozwaną cząstkowych wpłat z tytułu partycyppowania w kosztach użytkowania użyczonego lokalu – kluczowe dla rozstrzygnięcia sporu – nie zostały w żaden

sposób zakwestionowane przez powoda. Co więcej, znaczna część przedmiotowych rachunków została wskazana jako dowód w sprawie także przez powoda.

Sąd uwzględnił również treść załączonej przez powoda w toku niniejszego postępowania ugody stron z dn. 13 września 2012r., którą w zakresie punktu 4 uznał za podstawę dochodzonego roszczenia. Sąd uznał także syntetyczne dane za rok 2012r., 2013r.

i 2014r. sporządzone przez (...), a dołączone przez powoda, na okoliczność ustalenia pełnej wysokości czynszu w spornym okresie. Pozostałe dokumenty, zgromadzone w aktach sprawy nie wnosiły do sprawy żadnych nowych okoliczności, a w konsekwencji były nieistotne dla wyniku postępowania.

Mając na uwadze, iż co do ponoszenia przez pozwaną w okresie spornym opłat za czynsz, prąd i (...) w sposób przez nią wskazany – strony ostatecznie zajęły tożsame stanowisko, Sąd w tym zakresie uznał zeznania obu stron jako wiarygodne, spójne, logiczne,

a nade wszystko bezsporne. Sąd uwzględnił także zeznania stron co do zawartej pomiędzy nimi umowy odnośnie do regulowania należności za przyłącze (...), w świetle której strony ustaliły ponoszenie niniejszych kosztów w udziale po 1/2 każda.

Sąd, ustalając stan faktyczny w pewnym zakresie posiłkował się ustaleniami Sądu Okręgowego, który w sprawie o sygn. akt: III Ca 292/15, zawisłej między stronami niniejszego postępowania, wydał prawomocny wyrok. W szczególności, w oparciu o powyższe orzeczenie, Sąd ustalił, że sporne między stronami prawo najmu lokalu mieszkalnego, znajdującego się przy ul. (...). Maczka 3/4 w G., przysługuje wyłącznie Z. S. oraz że powód zawarł z pozwaną umowę użyczenia niniejszego lokalu, którą następnie wypowiedział jej w dniu 18 lutego 2013r.

Powód na rozprawie w dniu 25 lutego 2016r. cofnął częściowo pozew, zrzekając się roszczenia co do kwoty 942,87 zł. W myśl art. 203 kodeksu postępowania cywilnego: „pозew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli

z cofnięciem pozwu połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku”. Sąd, oceniając okoliczności sprawy, nie stwierdził, by czynności powoda były sprzeczne z prawem ani zasadami życia społecznego albo też aby zmierzały do obejścia prawa. Jednocześnie, mając na uwadze, iż cofnięciu pozwu towarzyszyło jednoczesne zrzeczenie się części roszczenia, a w konsekwencji, że zgoda pozwanej nie była w niniejszej sprawie potrzebna, Sąd – na podstawie art. 203 § 1 i 4 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w części dotyczącej zapłaty kwoty ponad 4 250,07 zł, o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

Spór w sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy pozwana w okresie od września 2012r. do maja 2014r. wywiązywała się z nałożonego na nią - punktem czwartym ugody stron z dnia 13 września 2012r. - obowiązku uiszczania na rzecz powoda kwoty odpowiadającej $\frac{3}{4}$ wysokości opłat za utrzymanie lokalu położonego przy ul. (...) w G.. Zgodnie z treścią pozwu na opłaty te składały się łącznie: czynsz należny (...), prąd i przyłącze (...). Kwotą łączną wskazaną pierwotnie jako żądanie pozwu równe zaległości pozwanej z trzech powyższych tytułów, była kwota 5 192,94zł.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne było istnienie tytułu prawnego, który zobowiązywał pozwaną, związaną z powodem umową użyczenia lokalu, do partycypowania w kosztach utrzymania tego lokalu w wysokości $\frac{3}{4}$ opłat. Punkt czwarty załączonej przez powoda ugody nie pozostawiał w tym względzie żadnych wątpliwości. Co jednak oczywiste, samo istnienie zobowiązania nie oznacza zawsze istnienia roszczenia po którejkolwiek ze stron. Roszczenie takie, rozumiane w niniejszej sprawie jako niewykonywanie przez stronę pozwaną ciężącego na niej obowiązku, należy w sposób odpowiedni wykazać.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodu, strona, która z danego faktu wywodzi skutki prawne, obowiązana jest ów fakt uzasadnić. Stosownie bowiem do art. 6 kodeksu cywilnego „ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne”. Z kolei w myśl zasady

kontradiktoryjności procesu cywilnego, to strony mają dążyć do wyjaśnienia wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności, a ich każdorazowa bierność w dowodzeniu twierdzeń może skutkować przegraniem procesu.

Zanim Sąd przystąpi jednak do omówienia kwestii dowodowych, należy wskazać, iż na stronie inicjującej postępowanie w pierwszej kolejności ciąży powinność sprecyzowania faktów, które w ogóle miałyby podlegać udowodnieniu. Dopiero właściwie sprecyzowanie powództwa umożliwia merytoryczne rozstrzygnięcie o istocie sprawy. O niniejszym obowiązku stanowi wprost art. 187 § 1 pkt 1 i 2 kodeksu postępowania cywilnego, według którego pozew powinien zawierać m.in. dokładnie określone żądanie i przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających to żądanie. W przypadku roszczeń pieniężnych powód powinien zatem nie tylko wskazać kwotę, jakiej się domaga, ale także dokładnie określić z jakiego tytułu (tytułów) jej dochodzi. Dopiero zrealizowanie powyższego pozwala zakreślić granice litispendencji (art. 192 k.p.c.), orzekania (art. 321 § 1 k.p.c.), a w konsekwencji powagi rzeczy osądzonej (art. 365 i 366 k.p.c.). Sąd nie może rozpoznawać ani orzekać o czym innym niż żądał powód, w większym rozmiarze, ani też w oparciu o inną podstawę faktyczną niż wskazana przez powoda (tak również Sąd Okręgowy w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 listopada 2015r. w sprawie o sygn. akt: III Ca 716/15).

W niniejszej sprawie powód – mimo wezwania go przez Sąd do sprecyzowania jakiej konkretnie kwoty, z jakiego tytułu i za jaki okres się domaga – nie wykazał w sposób prawidłowy swojego roszczenia. Wskazanie przez powoda kwoty 750 zł jako miesięcznego kosztu utrzymania lokalu w żaden sposób uściśla po pierwsze: jaki udział w w/w kwocie miały częściowe opłaty za czynsz, jaki za prąd, a jaki za (...), a po drugie: jaką sumę konkretnie pozwana miałaby być mu dłużna z tytułu czynszu do (...), jaką z tytułu należności za prąd, a jaką z tytułu kosztów przyłącza (...). O ile wskazanie przez powoda w formie syntetycznych danych za 2012, 2013 i 2014r. miesięcznych opłat za czynsz należny (...) należy uznać za wykazane, o tyle uznanie za podstawę roszczenia należności za prąd, poprzez sformułowanie ich jako „koszt zużycia prądu wynoszącego w okresie zimowym wartość 250 zł miesięcznie (dogrzewanie pomieszczeń przez pozwaną)” przy jednoczesnym braku wyjaśnienia, czy kwota główna 750 zł uwzględniała różnicę związaną z ogrzewaniem lokalu tylko w miesiącach zimowych – budziło wątpliwości Sądu nie tylko w zakresie prawidłowego wyliczenia należności za energię elektryczną, ale także w zakresie uznania kwoty 750 zł za rzeczywisty koszt utrzymania lokalu. W pozwie z dnia 27 maja 2015r. powód nie doprecyzował także wysokości opłat za przyłącze (...). Powód, posiłkując się twierdzeniem, iż pozwana przez okres 2012r., 2013r. i 2014r. wpłacała mu określone sumy pieniędzy, które jednak zaliczane były na poczet zaległości z tytułu pierwszego ugody stron, a jedynie w pewnej części na poczet jej partycypowania w kosztach utrzymania lokalu, nie przedstawił Sądowi – jaką dokładnie należność uiszczoną przez pozwaną zarachował na każde ze wskazanych zobowiązań, a tym samym powód nie wskazał, ile poszczególnie – z trzech należności objętych pozwem – i za jaki okres pozwana wciąż była mu dłużna.

Wątpliwości Sądu, które nie zostały przez powoda usunięte, dotyczyły również samej podstawy faktycznej. Powód, w toku całego postępowania, wielokrotnie zmieniał swoje stanowisko w sprawie – przede wszystkim co do wysokości dochodzonego roszczenia ze wskazaniem jakich należności ono dotyczy.

Powód w pozwie podnosił, że okresem, za który domaga się zasądzenia od pozwanej zapłaty jest okres od września 2012r. do maja 2014r. Następnie, w piśmie procesowym z dnia 10 lutego 2016r. powód – w odpowiedzi na pytanie Sądu – stwierdził, że okres sporny w sprawie należy datować na „zaledwie czerwiec 2013r. – maj 2014”, by ostatecznie twierdzenie to sprostować i powrócić do pierwotnego stanowiska. Nadto, powód w toku całego postępowania nie był w stanie w sposób wiarygodny, logiczny, spójny, a przede wszystkim konsekwentny dookreślić, w jaki sposób pozwana nie wywiązywała się ze spornego zobowiązania. Powód, w początkowej fazie procesu, twierdził na przykład, że pozwana jedynie częściowo dokonywała wpłat w ramach punktu 4 ugody stron. Powód twierdził także, iż pozwana nie uiszczała w spornym okresie należności za prąd. Następnie, w piśmie procesowym z dnia 10 lutego 2016r., po analizie dokumentów przedstawionych przez pozwaną, powód podniósł, iż „wszelkie aktualnie wykonywanie przez pozwaną wpłaty nie mają żadnego związku z zaległościami wobec powoda ujętymi w pozwie”, by na rozprawie z dnia 25 lutego 2016r. – po ponownej analizie tych samych załączników, dojść do wniosku, że ta jednak uiszczala należność za czynsz i całość należności za prąd w łącznej wysokości 2 100 zł, co przy uwzględnieniu dodatku mieszkaniowego, daje sumę wpłat pozwanej na kwotę 4 504,56 zł. Powód stwierdził jednocześnie, że nie domaga się od pozwanej uiszczenia należności

za (...) oraz że na kwotę 5 192,94 zł składały się wyłącznie należności tytułu czynszu i prądu bez (...). Na tej samej rozprawie – w odpowiedzi na pytanie Sądu – powód stwierdził, że różnica pomiędzy kwotą żadaną pozwem a sumą kwot częściowych wskazanych w jego uzasadnieniu, to kwota odpowiadająca należnościom za (...).

Powód, odnosząc się do obliczeń pozwanej i dokumentów sporządzonych przez (...) wskazał na wspomnianej rozprawie, odmienną niż w pozwie, kwotę samych zaległości czynszowych pozwanej, które jego zdaniem miały opiewać na 8 754,63 zł.

Zmianę podstawy faktycznej w zakresie wykonywania przez pozwaną wpłat na poczet czynszu, prądu i (...), przy pierwotnym żądaniu za należności z tych trzech tytułów, a także częściowe cofnięcie pozwu poprzez odjęcie od nowo wskazanej kwoty należności czynszowych wpłat przez pozwaną jednak dokonywanych – należało potraktować jako dążenie do rozszerzenia powództwa, które w postępowaniu uproszczonym jest niedopuszczalne. Stosownie do art. 505⁴k.p.c.: „Zmiana powództwa jest niedopuszczalna”.

Co jednak w przedmiotowej sprawie najistotniejsze, wciąż mając na uwadze poprzednie twierdzenia powoda, należy wskazać, iż ostatecznie powód – wobec twierdzeń pozwanej

i notatek swojego pełnomocnika zgodził się, że: pozwana w sposób przez siebie wskazany w spornym okresie regulowała należności za czynsz, prąd i (...), co pozwala uznać, że strony finalnie zajęły tożsame stanowisko w sprawie.

Sąd, po dokonaniu szczegółowych wyliczeń na podstawie dowodów wpłat przedstawionych przez stronę pozwaną, które w przeważającej części pokrywały się z dowodami załączonymi przez powoda (i z którymi wyliczeniami ostatecznie zgodził się powód w zeznaniach z dnia 25 lutego 2016r.), ustalił, że pozwana w spornym okresie: 1. z tytułu należności za czynsz należny (...) wpłaciła na rzecz powoda łączną kwotę 4 204,56 zł, 2. z tytułu należności za prąd wpłaciła na rzecz powoda łączną kwotę 2849 zł., 3. z tytułu należności za przyłącze (...) wpłaciła na rzecz powoda łączną kwotę 641 zł. Z powyższych ustaleń Sąd wyprowadził wniosek, iż pozwana z trzech wskazanych wyżej tytułów w okresie od września 2012r. do maja 2014r. partycypowała w kosztach utrzymania lokalu przy ul. (...) w G. w łącznej kwocie 7 694,56 zł, co prowadzi z kolei do uznania ponad wszelką wątpliwość, iż suma jej wpłat znacznie przekracza sumę dochodzonego w pozwie roszczenia. Mając na uwadze powyższe, Sąd nie widział podstaw dla zasądzenia od pozwanej jakichkolwiek kwot, tym bardziej, że, jak zostało to wykazane w poprzedniej części uzasadnienia, powód nie potrafił precyzyjnie wskazać zobowiązania pozwanej z poszczególnych tytułów składających się łącznie na należność główną, ani częściowych kwot zobowiązania. Wobec analizy całokształtu okoliczności sprawy należało stwierdzić, iż roszczenie powoda, opiewające pierwotnie na kwotę 5 192,94 zł, z trzech wskazanych przez niego tytułów (nawet gdyby odliczyć od nich koszty przyłącza (...)), w okresie spornych 21 miesięcy, liczonych od września 2012r. do maja 2014r. zostało zaspokojone przez pozwaną ponad kwotę dochodzoną w postępowaniu. Tym samym, powództwo powoda należało oddalić jako niewykazane i niezasadne.

Na podstawie art. 108 k.p.c. Sąd w punkcie III sentencji wyroku wydał rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Wskazać należy, iż zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, wyrażoną w art. 98 k.p.c. powód, jako strona przegrywająca proces, winien być obciążony jego kosztami. Mając jednak na uwadze, że powód – z uwagi na swoją sytuację materialną – został w toku postępowania zwolniony od obowiązku ich uiszczenia, Sąd obciążył tymi kosztami Skarb Państwa. Jednocześnie wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie Sąd nie znalazł podstaw, aby zasądzić od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego. Wprawdzie pozwana była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, jednakże ten nie złożył Sądowi ani spisu kosztów ani wniosku o przyznanie kosztów według norm przepisanych. Stosownie do art. 109 k.p.c. zdanie pierwsze: „roszczenie o zwrot kosztów wygasa, jeśli strona najpóźniej przed zamknięciem rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia nie złoży sądowi spisu kosztów albo nie zgłosi wniosku o przyznanie kosztów według norm przepisanych”. Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie III sentencji wyroku.